

POSTANOWIENIE

Dnia 19 września 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Barbara Myszka

w sprawie z powództwa W.S.

przeciwko A.Ś.

o wydanie,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 19 września 2017 r.,

na skutek skargi kasacyjnej pozwanego

od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)

z dnia 6 lipca 2016 r., sygn. akt I ACa (...),

1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,

2. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 5400 (pięć tysięcy czterysta) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli:

1. w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne,
2. istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów,
3. zachodzi nieważność postępowania lub
4. skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Przytoczony przepis pozwala Sądowi Najwyższemu na wstępną, merytoryczną ocenę wniesionej skargi kasacyjnej i zbadanie, czy za jej rozpoznaniem przemawia interes społeczny, skarga kasacyjna bowiem jest środkiem prawnym funkcjonującym przede wszystkim w interesie publicznym, który z kolei przemawia za skoncentrowaniem się Sądu Najwyższego na sprawach najpoważniejszych i precedensowych.

Pozwany złożył skargę kasacyjną od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 6 lipca 2016 r., oddalającego jego apelację od wyroku Sądu Okręgowego w P. z dnia 15 czerwca 2015 r., którym Sąd Okręgowy zobowiązał pozwanego do wydania powodowi i opuszczenia bliżej oznaczonej nieruchomości położonej w P.. Powołując się na obie podstawy przewidziane w art. 398³ § 1 k.p.c., wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

Uzasadniając wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący wskazał na przesłanki określone w art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 4 k.p.c. Twierdził, że w sprawie występują istotne zagadnienia prawne, sprowadzające się do rozstrzygnięcia kwestii, czy możliwe jest nakazanie dzierżawcy wydania nieruchomości, jeżeli utracił jej posiadanie wskutek zawarcia umowy poddzierżawy, a ponadto, czy art. 703 k.c. ma charakter względnie obowiązujący, semiimperatywny czy bezwzględnie obowiązujący, a co za tym idzie, czy strony mogą swobodnie modyfikować treść tego przepisu. Poza tym skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, ponieważ Sąd Apelacyjny nie ustosunkował się do zarzutu, że żądanie powoda jest sprzeczne z zasadami współżycia społecznego oraz do zarzutu naruszenia art. 98 § 1 k.p.c.

Analiza wywodów zawartych w skardze kasacyjnej prowadzi do wniosku, że skarżący nie przytoczył przekonujących argumentów świadczących o występowaniu w niniejszej sprawie wskazanych przez niego przesłanek uzasadniających przyjęcie skargi do rozpoznania.

Odnosząc się do przesłanki określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c., trzeba przypomnieć, że w przepisie tym chodzi o zagadnienie prawne obejmujące poważną wątpliwość prawną, nierozwiązane dotąd w orzecznictwie sądowym, którego wyjaśnienie jest potrzebne do rozstrzygnięcia sprawy. Skarżący wnosząc

o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania ze względu na występujące w sprawie istotne zagadnienie prawne powinien sformułować to zagadnienie, wskazać na wyłaniające się poważne wątpliwości interpretacyjne, przytoczyć argumenty prowadzące do rozbieżnych ocen i wykazać, że wyjaśnienie przedstawionego zagadnienia będzie miało znaczenie zarówno dla praktyki sądowej, jak i dla rozstrzygnięcia skargi kasacyjnej. Chodzi przy tym wyłącznie o poważne wątpliwości, wykraczające poza poziom zwykłych wątpliwości prawnych, które powstają niemal w każdym procesie decyzyjnym.

Skarżący nie sprostął tym wymaganiom, gdyż przedstawione przez niego zagadnienia prawne nie stanowią w orzecznictwie Sądu Najwyższego *novum*. Były już przedmiot rozważań, o czym świadczy m.in. uchwała Sądu Najwyższego z dnia 11 października 2012 r., III CZP 52/12 (OSNC 2013, nr 3, poz. 33) oraz wyroki Sądu Najwyższego z dnia 31 marca 2004 r., II CK 102/03 (nie publ.), z dnia 22 czerwca 2004 r., IV CK 463/03 (nie publ.), z dnia 20 lipca 2006 r., V CSK 200/06 (OSNC 2007, nr 4, poz. 61), z dnia 17 marca 2010 r., II CSK 454/09 (OSNC 2010, nr 10, poz. 142), z dnia 15 lipca 2010 r., IV CSK 33/10 (OSNC 2011, nr 3, poz. 31), z dnia 5 lipca 2012 r., IV CSK 16/12 (nie publ.) i z dnia 27 listopada 2014 r., IV CSK 135/14 (nie publ.). Skarżący nie przytoczył natomiast przekonujących argumentów, które wskazywałyby na konieczność ponownego rozważania podnoszonych kwestii.

Oczywista zasadność skargi kasacyjnej, o której mowa w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., zachodzi tylko wtedy, gdy dla przeciętnego prawnika z samej treści skargi – bez pogłębionej analizy i juredycznych dociekań – w sposób jednoznaczny wynika, że wskazane w niej podstawy zasługują na uwzględnienie. Skarżący, powołując się na przesłankę przewidzianą w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. powinien wykazać oczywistą zasadność skargi kasacyjnej przejawiającą się kwalifikowanym charakterem naruszenia przepisów prawa (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 10 stycznia 2003 r., V CZ 187/02, OSNC 2004, nr 3, poz. 49). Nie może powtarzać uzasadnienia podstaw kasacyjnych; powinien wykazać, że zasadność skargi kasacyjnej jest oczywista, a więc dostrzegalna *prima vista* oraz że każdy prawnik bez przeprowadzania wnikliwej analizy powinien dojść do wniosku, że zaskarżone orzeczenie jest jaskrawo nieprawidłowe.

Skarżący nie przytoczył argumentów świadczących o tak rozumianej oczywistości, ograniczył się bowiem do powtórzenia wywodów przytoczonych w uzasadnieniu podstaw kasacyjnych, co jest niewystarczające.

Konkludując trzeba stwierdzić, że w sprawie nie zachodzą wskazane przez skarżącego przesłanki z art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 4 k.p.c. ani brana pod rozagę z urzędu nieważność postępowania.

Z tych względów Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania i orzekł o kosztach postępowania kasacyjnego zgodnie z art. 98 § 1 i 3 oraz art. 99 w związku z art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c. oraz z § 2 pkt 6 w związku z § 10 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U. z 2015 r., poz. 1804 ze zm.).